

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 630/2015
08.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. С.А.С., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене адв. М.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К. 6125/11 од 11.07.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1568/14 од 11.02.2015. године, у седници већа одржаној 08.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.А.С., поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К. 6125/11 од 11.07.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1568/14 од 11.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К. 6125/11 од 11.07.2014. године окр. С.А.С. оглашена је кривом због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 61. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Одлучујући о жалби браниоца окривљене, Апелациони суд у Београду је делимично усвојио жалбу и преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљену, за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осудио на казну затвора у трајању од једне године и три месеца, док је у осталом делу жалбу браниоца окривљене одбио као неосновану и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљене адв. М.Ј., поднела је захтев за заштиту законитости због повреде закона – члан

485. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев уважи и укине првостепену или другостепену пресуду или да исте преиначи.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.А.С., је неоснован.

Бранилац окривљене у захтеву не опредељује конкретно повреду закона која, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, представља разлог за подношење захтева, али из образложења захтева и навода да су и првостепени и другостепени суд, доносећи пресуде, као неспоран доказ прихватили два ДВД снимка иако су прибављени у супротности са чланом 132а. раније важећег ЗКП, произилази да бранилац захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљене у захтеву указује да два ДВД снимка представљају незаконите доказе односно доказе на којима се одлука не може заснивати. Наиме, из списка предмета се утврђује да је одбрана током првостепеног поступка предлагала да се наведени ДВД снимци издвоје из списка предмета и да је поводом тог предлога донето решење Ки 13987/10 од 08.04.2011. године а које решење је потврђено од стране већа Првог основног суда у Београду Кв 2036/11 од 05.05.2011. године, којим је одбијена жалба браниоца окривљене да се наведени докази издвоје из списка, уз образложење да су ДВД дискови сачињени од стране оштећене на дозвољен начин, у смислу одредбе члана 132а. став 7. раније важећег ЗКП.

Осим тога, на наведену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП бранилац окривљене указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе на страни 4 у другом ставу дао разлоге које и Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Осталим наводима захтева бранилац указује на поступање овлашћених службених лица органа унутрашњих послова приликом привођења и задржавања окривљене као и приликом сачињавања потврда о одузетим предметима од 28. и 29.11.2009. године и с тим у вези наводи да су радници полиције поступали супротно одредбама члана 77. до 79. ЗКП, 82. ЗКП и 225. ЗКП, али при томе не наводи која повреда закона је учињена оваквим поступањем радника полиције, а која, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП може бити дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а Врховни

касациони суд приликом одлучивања о захтеву није овлашћен да процењује коју повреду закона је бранилац имао у виду приликом подношења захтева.

Оценивши из изнетих разлога захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.А.С. неоснованим, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.